

שיחת השבוע

יוצא לאור עלידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז
 עורך: מנחם ברוד
 יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

מוקד לבדיקת מזוזות

עלפי מנהג ישראל לבדוק את כשרות המזוזות בחודש אלול מפעילים צעירי חב"ד מוקד ארצי לבדיקת מזוזות שמספרו *3770. בתי חב"ד עומדים לרשות הציבור בכל הקשור לבדיקת המזוזות. במקומות רבים בתי חב"ד נותנים אפשרות להזמין שליח שייקח את המזוזות מהבית ויחזירן למקומן לאחר הבדיקה. בשאר המקומות הציבור מתבקש להביא את המזוזות לבית חב"ד. כדאי לזכור כי בדיקת התפילין והמזוזות חשובה גם לביטחון האישי, וחשוב לוודא את כשרותן לקראת השנה החדשה.

זיכוי בשופר

עם כניסתנו לחודש אלול בתי חב"ד פותחים במבצע מיוחד לזיכוי המוני ישראל במנהג תקיעת השופר בחודש זה. הפעילות מתקיימת בגניי לדים ובבתי ספר, במוסדות ציבור, במקומות עבודה ובבתי עסק. צעירי חב"ד גם הוציאו לאור עלונים מהודרים על חודש אלול, המופצים במאות אלפי עותקים. העלונים מוגשים בשפה ברורה ובעיצוב מודרני, והם זוכים להצלחה רבה בציבור הרחב.

מפעל התנ"ך

החלה ההרשמה למחזור ה-16 של לימוד התנ"ך. במתכונת זו לומדים את כל התנ"ך עם פירוש רש"י, ונבחרים שנים עשר מבחנים. טל' 052-8630212.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:33	8:12	7:36	7:19
8:33	9:13	8:29	8:15

פרקי אבות: פרק ה

מבצע ארצי לבדיקת מזוזות *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
 טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
 www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

להכין את המקלטים עכשיו

גם בחיים הרוחניים יש צורך ב'מקלט', במקום רוחני שאליו אפשר להימלט ולהרגיש מוגנים. פעם בשנה צריך להיכנס ל'מקלט' הזה

תקיעת השופר המעוררת. חייל תוקע בשופר לפני חבריו (צילום: מנדי לואיס)

ולנו מקווים כי הדי בורים על מלחמה ועל פגיעה בעורף יתבררו כדיבורים בעלמא, ושום יהודי לא ייפגע חלילה. אולם עצם העיסוק בנושא כבר גרם לרבים לבדוק את מצב המ' קלטים והחדרים המוגנים, שיהיה לאן להימלט, על כל צרה שלא תבוא.

האווירה הזאת, ערב ראש חודש אלול, משמשת משל למהותו של החודש הזה. כשם שבחיים הגשמיים יש צורך במקלט שיגן עלינו מפני פגעים, כך בחיים הרוחניים יש צורך ב'מקלט', במקום רוחני שאליו אפשר להימלט.

לנצל את הזמן הנדיר והיקר שבו המלך קרוב מאוד אל כל אחד ואחד, ולגשת אליו.

זה משל ליחסים בינינו ובין בורא העולם. במשך השנה כולה יש צורך למלא דרישות מסוימות כדי להתייצב לפני הקב"ה. למה לא כל אדם זוכה שתפילתו תיענה? משום שאין הוא זך וטהור דיו להבטיח שתפילתו תפעל את פעולתה. "מי יעלה בהרהי?" שואל דוד המלך בתהילים, ומשיב: "נקי כפיים ובר לבב".

אבל בחודש אלול ה'מלך' יוצא אל ה'שדה'. המגבלות שקיימות במשך השנה כולה נופלות ונעלמות. כל אדם, כמוני כמוך, יכול להתקבל אצל הקב"ה, להתקרב אליו קרבה עצומה ולבקש את כל משאלות ליבו. הקב"ה פותח לפנינו את כל השערים ומאיר עלינו באורו הגדול.

התעוררות בלבבות

בלב כל יהודי, יהיה מי שיהיה ויהיו מעשים אשר יהיו, מורגשת בימי אלול התעוררות מסוימת. לא תמיד הוא מודע למשמעותה של התעוררות זו; לא תמיד הוא יודע להפנותה לכיוונים הנכונים; אבל הוא מרגיש צורך להשתנות, להשתפר.

חודש אלול מעניק לנו כוחות נפלאים להשיג דברים שנראו קשים ובלתי אפשריים בעבר. עכשיו הקב"ה נמצא איתנו, קרוב אלינו מאוד מאוד, והוא יעזור לנו לתקן את דרכינו ולהשיג שנה טובה ומתוקה.

זה למעשה חודש אלול. החודש הזה הוא בבחינת 'מקלט', שאליו אפשר להימלט כדי להינצל משאון העולם ומטרדותיו. כל השנה אנחנו חשופים להמולת העולם הזה, ומדי פעם כושלים ומועדים ומכתימים את נפשנו. בחודש אלול הקב"ה מושיט לנו את הסיוע לערוך חשבון נפש אמיתי ולנקות את עצמנו.

המלך מחכה לנו

את מהותו של החודש הזה מסביר רבי שניאור זלמן מלאדי (מייסד חסידות חב"ד), בספרו 'ליקוטי תורה', עלידי משל למלך היוצא אל השדה ומניח לכל אדם לגשת אליו ולהביע לפניו את כל משאלותיו.

בימים כתיקונם קשה לאדם מן השורה להגיע אל המלך. עליו להיות בעל סגולות מיוחדות כדי שהמלך ייאות להיפגש עמו. אולם לפעמים המלך יוצא אל העם, ואז אין הוא מוקף סוללה של מזכירים, פקידים ומנהלי לשכה. כל הרוצה יכול לגשת אליו ולשטוח את בקשותיו.

ורבי שניאור זלמן מוסיף, שהמלך מקבל את כל הבאים בסדר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם. המלך שומע את דברי העם, ואף ממלא את הבקשות בשמחה ובמאור פנים. יש רק דבר אחד שהעם צריך לעשות - לצאת אל המלך.

הכוח לראות אלוקות

ישראל לפחות משהו מאותה 'ראייה'. כלומר, משה נתן כוח שעבודת ה' תהיה לא רק מצד הבנה והשגה, אלא תהיה ביהודי התאמתות שהיא מעין ה'ראייה'.

משה נתן

זה הפירוש הפנימי בדברי משה רבנו: "ראה אנוכי נותן לפניכם היום". מה הדבר ש"אנוכי נותן לפניכם היום"? את ה'ראייה' - משהו מאותה דרגה של 'ראייה'. זו המתנה שנתן משה רבנו לכל יהודי.

את ה'ראייה' הזאת היה יכול לתת רק משה רבנו ולא מישהו אחר, כי משה הוא 'ראש בניישראל', וכל העניינים עוברים על-ידו דווקא. לכן אילו היה נכנס לארץ, היה נותן לבניישראל את עניין ה'ראייה' באלוקות, אבל מכיוון שלא זכה להיכנס לארץ לא היה עניין זה יכול להינתן על-ידי אחר. ובכל זאת העניק משה מעין אותה 'ראייה', על-ידי שהקב"ה הראה לו את הארץ מרחוק. כוח זה קיים בכל יהודי עד סוף כל הדורות.

(תורת מנחם כרך ט, עמ' 143)

על אמיתות הדבר על-ידי שמקשים עליו קושיות, אולם ב'ראייה' אי אפשר לערער את האמיתות המוחלטת שלו גם על-ידי הקושיה הגדולה והחזקה ביותר.

הסיבה להבדל הזה היא שהבנה והשגה מגיעה למדרגה מסויימת בנפש האדם, אבל לא לעצם הנפש, ולכן עדיין נשאר מקום לערער את האמיתות והתוקף של ההשגה. לעומת זה, ה'ראייה' מגיעה עד עצם הנפש, וממילא לא נותר מקום שבו יכולה הקושיה לחדור ולהטיל ספק.

אמיתות מוחלטת

משה רבנו רצה לתת לבניישראל את האמיתות המוחלטת הזאת. הוא ביקש שהאלוקות תהיה מוחלטת בליבם, כמו דבר שרואים בעיניים, ששום דבר אינו יכול לערער זאת. אולם הכניסה לארץ נמנעה ממנו, ולכן קיבלו בניישראל את דרגת ה'שמיעה' בלבד ולא את ה'ראייה'.

ובכל זאת, כשם שהקב"ה הראה למשה רבנו את ארץ ישראל מרחוק, גם משה נתן לבני

בתחילת פרשתנו משה רבנו אומר לבני ישראל: "ראה אנוכי נותן לפניכם היום". מה בדיוק נתן להם משה באותו יום? הלא לכאורה לא נתן להם באותו יום דבר. בהמשך הפסוק מדובר על הברכה והקללה, אבל זה קרה בזמן מאוחר הרבה יותר, לאחר הכניסה לארץ, בהר גריזים ובהר עיבל. אם כן, למה התכוון באומרו "נותן לפניכם היום"?

מוסבר בתורת החסידות שמשה רבנו רצה להעניק לבניישראל את יכולת ה'ראייה' באלוקות. לכן רצה מאוד להיכנס לארץ, שכן אילו היה נכנס עם בניישראל לארץ, היה מביא אותם לדרגת ה'ראייה' באלוקות. אולם בפועל נמנעה ממנו הכניסה לארץ, ולכן אמר: "ועתה ישראל, שמעו" - שמיעה בלבד ולא ראייה.

שמיעה אפשר לערער

חז"ל אמרו: "אינה דומה שמיעה לראייה". 'ראייה' פירושה שרואים את הדבר עצמו. 'שמיעה' פירושה שיוודעים על קיומו, מבינים אותו, משיגים אותו, אבל אין רואים אותו. ההבדל הוא שב'שמיעה' אפשר לערער

אמרת השבוע

שכר הארת פנים

האדמו"ר בעל 'פני מנחם' מגור שלח פעם אחת כמה אברכים לגייס כספים בעבור חולה שנזקק לטיפול רפואי בחו"ל. כשחזרו מסרו לו שהתורמים פתחו את ידם בנדיבות ובהארת פנים.

ביקש האדמו"ר לחזור אל התורמים ולומר להם כדברים האלה: התורה אומרת "נתון תיתן לו ולא ירע לבבך בתיתן לו, כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלוקיך בכל מעשיך". אפשר לחשוב שהשכר ש"יברכך ה' אלוקיך בכל מעשיך" הוא על עצם הנתינה. לא, השכר הוא על שלא ירע לבבך, שתורמים בלב רחב ובהארת פנים.

פתגם חסידי

יהודי ששב בתשובה ונכשל שוב בחטא בא לפני רבי ישראל מרוז'ין. אמר לו הצדיק: "אל תתיאש, כשם שדרכו של אדם לשוב בתשובה ולמעוד, כך דרכו של הקב"ה לחזור ולסלוח"

נתינה מתוך שמחה | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

טענות בעת צדקה

"נתון תיתן לו ולא ירע לבבך בתיתן לו" (דברים טו, א). אל תתחיל להתאנח ולהתאונן על מצבך הרע דווקא ב"תיתן לו", בשעה שבאים לבקש ממך צדקה.

(עולת חדש)

להתרגל לתת

על "נתון תיתן לו" אומר רש"י: "אפילו מאה פעמים". כשתרגיל את עצמך לתת הרבה, ממילא "לא ירע לבבך בתיתן לו", שכן ההרגל נעשה טבע.

(מאוצרנו הישן)

לא לחכות לצרה

"ולא ירע לבבך בתיתן לו" - אל תתמהמה במתן צדקה עד שיכאב לבבך, עד שתמצא את עצמך חלילה בצרה, ואז תרצה שהצדקה תציל אותך ותיביא לך ישועה.

(ביכורי אביב)

ראשון ואחרון

הקב"ה אומר: "אני ראשון ואני אחרון" (ישעיהו מז, ו). יש לראות בזה מעין אמירה כואבת של הקב"ה על התנהגות בני האדם. יש מי שכאשר עסקיהם מידרדרים, כי אז "אני ראשון" - הקב"ה הוא הראשון הנפגע מכך, שכן קודם

כול הם מתחילים לקמץ בענייני מצווה, בצדקה ובמעשים טובים. ולעומת זה, כשהעסקים משגשגים ועולים, "אני אחרון" - הקב"ה הוא האחרון הנהנה מכך, כי הנתינה לצדקה באה אחרי כל שאר התשלומים.

(ילקוט ספר)

הצדקה מכפרת

"ורעה עינך באחיך האביון... והיה בך חטא" (דברים טו, ט). מדוע נאמר "והיה בך חטא" דווקא במעלים עינו מן הצדקה? כי צדקה מכפרת את חטאיו של אדם, ככתוב (דניאל ד) "וחטאך בצדקה פרוק", אך מי שאינו נותן צדקה משאיר בידו את כל חטאיו - "והיה בך חטא".

(לקוטי תורה)

הרגשת הזולת

אפילו מי שנותן צדקה לעני ביד רחבה, אבל חסרה לו הרגשת מצבו של זולתו, הרי זה בבחינת שפיכות דמים.

(הבעל-שם טוב)

חלקן בפרנסה

בפי חסידי אדמו"ר הזקן ובני ביתם היה שגור פתגם זה: בפרנסה שהקב"ה מעניק לנו - מצוי גם חלקך.

(ספר השיחות תש"ג)

משפט ביעור

פניו של ההלך העידו על מצוקתו הגדולה. הוא צנח על ספסל בבית המדרש בפשיסחה, הרכין את ראשו בייאוש והזיל דמעות מרות. אברך צעיר, משה'חיים שמו, הבחין בו והזמינו אל ביתו. לאחר שערך לפניו שולחן בא עמו בדברים, והלה פתח לפניו את ליבו.

האיש סיפר כי נקלע למצב כלכלי קשה, ועל כל זה נוספו הוצאות תונתה הקרובה של בתו. באין ברירה יצא לנדוד מעיירה לעיירה כדי לקבץ כסף להכנסת כלה, אולם עד כה הצליח לאסוף פרוטות בלבד, ואין הוא רואה שום סיכוי להשיג את הסכום הדרוש.

כאבו של האיש נגע לליבו של משה'חיים. במוחו צץ רעיון. הוא היה ממונה על קופת 'תיקון ספרים' של הקהילה, ששימשה לתיקון ולחידוש הספרים שבלו. בקופה הצטבר סכום נכבד, ושמעון'לייב החליט לתת את הכסף להלך האומלל. בליבו חשב שבעצם הוא לוֹןָה את הכסף מהקופה, ואחר־כך יכתת את רגליו בין עשירי העיר כדי לאסוף את הסכום ולהחזירו לקופה.

מאושר ואסיר תודה חזר ההלך לביתו, ואילו משה'חיים החל לאסוף את הכסף כדי להשיבו לקופה. בעקבות זאת נודע מעשהו והדבר עורר סערה: כיצד העז לגעת בכספי הקופה?! מקצת בני הקהילה הסתפקו בדברי גינוי מאחורי גבו, אך היו גם מי שלא חסכו ממנו את שבט לשונם, וביזוהו לפני קהל ועדה.

הללו לא נחה דעתם עד שדרשו להטיל על משה'חיים קנס כבד, למען ישמעו ויראו. הגיעו הדברים לאוזני רבי שמחה'בונם מפשיסחה. תחילה ביקש כי משה'חיים יבוא אליו בסתר, ובבואו אמר לו: "טוב המעשה שעשית. מסרת את נפשך בעבור יהודי זכות זו תעמוד לך לעד".

לאחר מכן ביקש לזמן לאספה את כל מי שתבעו להעניש את משה'חיים. הללו שמחו על שרבי שמחה'בונם נענה לקריאתם ובאו בלהיטות לראות את העונש שיושת על האברך שהעז לגעת בכספי הציבור.

הביט רבי שמחה'בונם במתכנסים וראה כי רובם ככולם המוניים ועמי'הארץ. הוא פתח ואמר: "דוד המלך אומר בתהילים 'תעיתי כשה אובד בְּקֶשׁ'. למה היה חשוב לו לומר שהכבשה אבדה בתוך קש'?!".

פעם אחת התפרצה מִגְפָה ביער. התקצבו כל החיות אל האריה, מלך החיות, וביקשוהו לחקור ולברר מי אשם ברעה הזאת. היה ברור להן כי אחת החיות חטאה חטא חמור, והוא שגרם למִגְפָה.

ישב האריה בראש חבר השופטים, והכרוז קורא כל בעלי'חיים בתורו.

הנוכחים הביטו זה בפני רעהו ולא ידעו להשיב. הם כמוֹבֵן לא ידעו כי יש לקרוא את הפסוק כך: "תעיתי כשה אובד, בְּקֶשׁ עבדך"...

"ובכן", נשמע קולו של רבי שמחה'בונם, "כדי להסביר את הדבר, אספר לכם סיפור שייתן את המענה לשאלה".

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

המשיח כאביון

ידוע הסיפור על בעל בית-דפוס, שהדפיס את החומש עם פירושו של ה'אור החיים', ובפרשת ראה השמיט את דבריו 'משיח ה' שמו חיים', שהיו שראו בזה רמז כי הוא עצמו המשיח שבדור. כשהובאו הדברים לפני רבי פינחס מקוריץ אמר שהמדפיס כבר נענש על כך, שכן טעה והכניס את שמו בפרשה המדברת על חטא מסויים, ובכך נתגלו חטאיו.

הדברים האלה של ה'אור החיים' באים בסוף פירוש נפלא לפסוק "כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך, לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך מאחיך האביון" (ראה טו,ז). הוא מפרש את כל הפסוק הזה על המלך המשיח.

תאב לגאולה

וכך הוא אומר: "ובדרך רמז ירמוז להעיר הערה גדולה על אחד המיוחד שבאומה, שאליו אנו מקוים ומצפים מתי יבוא, והוא מלך ישראל משיחנו. אשר הוא אביון, וכבר נמשל לעני, כאומר: 'עני ורוכב על חמור'. ורמז הדבר אשר יסובבנו להיות אביון. ואמר: בך, פירוש, בסיבתך, כי עוונותינו האריכו קיצנו".

כלומר, ה'אור החיים' מפרש שהפסוק "כי יהיה בך אביון" רומז למשיח, המכונה 'אביון'. וסיבת היותו 'אביון' היא החטאים של עם-ישראל.

בהמשך הוא מביא עוד פירוש למילה 'אביון': "גם רמז בתיבת בך כי הוא אביון בנו - שמתאוהו מתי יבוא לגאלנו. וצא ולמד ממה שאמרו רבותינו ז"ל במעשה רבי יהושע בן לוי, שכשראהו מלך המשיח שאלו על ישראל שבעולם, ואמר לו רבי יהושע בן לוי כי הם יושבים ומצפים ביאתו, וכשמע כן געה החסיד בבכייה רבה מתשוקתו לבוא לגואלם". כלומר, מלך המשיח הוא 'בך אביון' - תאב ומשתוקק אליך, אל בני-ישראל, מתי כבר יבוא לגאול אותם.

וממשיך ה'אור החיים': "ולזה רמז באומרו מאחד אחיך, שהוא המיוחד שבאחיך - על דרך שפירשו רבותינו ז"ל באומרו 'כמעט שכב אחד העם', שרצונו לומר אחד המיוחד, שהוא מלך העם. ואומר באחד שעריך - להעיר אליו שהוא מיוחד שבטנהדרין, שאין כמוהו מורה, כאומר וּשְׁפֵט בַּצְדָק וּגו', ולא למראה עיניו ישפוט וגו', אלא והריחו ביראת ה'. ופירוש שעריך, על דרך אומר וּעֲלֵתָה יַבְמַתּוֹ הַשְּׁעֵרָה".

כלומר, 'שער' מתפרש על שערי בית-הדין, וכך כאן הכוונה "באחד שעריך" - שהוא המיוחד שבבית הדין, מיוחד שבטנהדרין, מצד כוח שיפוטו המיוחד במינו.

למלא את המשאלה

וממשיך ה'אור החיים': "ואומר בארצך, להעיר כי הורתו ולידתו בארץ ישראל הקדושה... ומעתה אביון, הוא תאב בדבר זה שהוא אחד שעריך, שזה יסיפיק למלאות תאוותו לבוא ברונה, ואומר בארצך, העיר מקום תאוותו היא ארץ הקדושה אשר ה' אלקיך נותן לך, שהוא תאב מתי תיפקד העיר היונה חמדת הלבבות".

כלומר, מלך המשיח הוא 'אביון בארצך', היינו, תאב ומחכה מתי כבר יבוא לארץ הקודש 'מקום תאוותו'. וזה גם פירוש 'אביון באחד שעריך', שמלך המשיח תאב ומחכה בפרט לאחד שעריך, לשער אחד, קהילה אחת, שתעשה תשובה ותביא בכך את ביאת הגאולה.

ומסיים ה'אור החיים': "ויצו ה' לכל איש ישראל שלא יאמץ את לבבו וגו', אלא יתחזק בכל עוז ותעצומות למלאות חשק האחד המיוחד, כי באמצעות מעשה בני אדם, ובפרט במצוות הצדקה, וכתוב בצדקה תכונני. וגמר אומר מאחיך האביון, פירוש מסיבת אחיך האביון הידוע, שיעריך אדם בדעתו שהמעשה הוא לתכלית דבר זה של משיח ה', שמו חיים".

הנמר הוזמן ראשון. פתח הנמר ואמר: "חטא כבד חטאתי. זה קרה כאשר הייתי רעב מאוד, ופתאום ראיתי אדם הולך ביער. לא יכולתי להתאפק, זינקתי עליו וטרפתי אותו".

התלחשו השופטים והגיעו למסקנה כי הנמר אינו אשם כלל. מה כבר אפשר לצפות מנמר רעב, אמרו, וקראו לבא בתור. גם הזאב הודה כי בידו עברה בלתי-נסלחת: פעם אחת ראה פרה רועה בעשב ולידה עגל צעיר. המראה גירה את תאבוננו, עד שלא עצר ברוחו וטרף את העגל.

שוב דן חבר השופטים בעניין והחליט כי הזאב נקי מכל רבב. ודאי לא באשמתו באה המִגְפָה. ראשית, הלוא נאמר "זאב טרף", ועוד, לא הייתה לו דרך אחרת להשקט את רעבוננו.

אחרי הזאב בא תורו של הדוב, וגם בפיו היה סיפור דומה. גם הפעם פסקו השופטים כי הדוב לא חטא, ואף שהרג וטרף - אין כל פגם במעשהו.

לבסוף התייצבה כבשה קטנה. ברעד עמדה לפני האריה ולא העזה לפצות פה, עד שהאריה גער בה והיא פתחה בדבריה: "חטאתי מאוד. זה היה ביום שלג וכפור. כמעט קפאתי, אולם לשמחתי ריחם עליי בעלה'בית והכניס אותי אל תוך ביתו החם. כשהתחממתי התעורר בי הרעב. פתאום הבחנתי כי בתוך נעליו של בעלה'בית יש כמה אניצי קש. לא יכולתי להתאפק ואכלתי את מעט הקש, והוא השקט את רעבוננו..."

לא הספיקה הכבשה לסיים את דבריה וכל חיות הטרף פתחו בצעקות: "הנה האשמה! הלא אין כפיות טובה גדולה מזו. בעל הבית, ברוב טובו, הכניס את הכבשה לביתו, והחצופה הזאת אכלה מן הקש בלי רשות!".

סיים רבי שמחה'בונם ואמר: "לזה כיוון דוד המלך במילים 'תעיתי כשה אובד - בְּקֶשׁ', כי לעתים הכבשה נשפטת רק בעוון מעט קש"...

ואז פנה אל המתכנסים, שעדיין לא ירדו לסוף דעתו, ושאל כל אחד ואחד לשמו. הראשון ענה: "אריה", השני: "דוב", השלישי: "זאב", וכן הלאה.

"שימו לב, ר' אריה, ר' דוב ור' זאב", הגביה רבי שמחה'בונם את קולו, "אתם מתנהגים בדיוק כמו חיות היער. כל אחד ואחד מכם נושא עמו מטען של עִבְרוֹת, אך מה מסעיר את רוחכם, דווקא האברך טוב'הלב, שכל חטאו היה שלקח מעט 'קש'. עליו אתם דורשים להטיל קנס כבד?!"

המסר נקלט היטב. פני הנוכחים הושפלו בכלימה, ומאז לא העזו לדרוש את העונש של משה'חיים.

"הילד הזה הוא אני"

העיניים דמעו

אורינג (48) מתגורר בירושלים ומשמש מתנדב בארגון זק"א מיום הקמתו. קודם לכן כבר פעל בהתנדבות בסיוע רפואי, וכך נראה אותו אירוע מנקודת מבטו: "זה קרה במוצאי שבת", הוא משחזר. "הייתי בבית ועמדתי ליד החלון. פתאום הופר השקט עליידי פיצוץ אדיר. ראיתי להבת אש ענקית, שמעתי צרחות אימים ואז שקט מחריד. יצאתי מיד מזהבית, ויצאתי מיד לזירת הפיגוע, מרחק קצר מביתי".

כשהוא מספר הוא כאילו חווה מחדש את האירוע. "הגעתי ראשון לזירה והתחלתי לסרוק אותה. הבחנתי בתינוק שהזיז את רגלו והבנתי שהוא חי. כבאי שהיה במקום לא רצה להניח לי להיכנס לזירה מחשש שיתרחש עוד פיצוץ. בכל זאת נכנסתי, הוצאתי את הפעוט והעליתי אותו לאמבולנס, ושם ביצעתי בו החייאה. בחתונה, כשכולנו ראינו את הילד, הייתה התרגשות רבה. הרבה עיניים דמעו".

מתמקד בהצלה

האירוע ההוא מחזיר את אורינג לפיגוע שהתרחש חודשים אחדים לאחר מכן, הפיגוע הקשה בקו 2 בירושלים. גם שם נקלע למצב דומה. "ביצעתי החייאה בתינוק בן שבעה

המשתתפים בחתונת בנורכורו של ר' בן-ציון אורינג נטלו את ידיהם והתיישבו לסעודת המצווה. האורגניסט החל להנעים בצלילים חסידיים, ואז ניגש אליו אברך צעיר אוחז ילד קטן. "אפשר לומר כמה מילים במיקרופון?", שאל בעדינות. הנגן השיב בחיוב, בהנחה שזה ידיד או קרובי משפחה המבקש לומר דבר-טורה.

"שלום לכולם", פתח האברך. "שמי אורן לוי. אני ואשתי נפצענו בפיגוע בשכונת בית-ישראל לפני עשר שנים. פינו אותנו למרכז הרפואי בלי שיהיה לנו מושג מה שלום התינוק שלנו שנשאר בתופת".

התינוק מהתמונה

שקט השתרר באולם. לוי הוציא מכיסו תמונה גדולה, שבה נראה בן-ציון אורינג אוחז תינוק פצוע בזירת הפיגוע. התמונה פורסמה בזמנו בשערי העיתונים בעולם ונהפכה לתמונה המזוהה עם אותו פיגוע רצחני.

"זוכרים את התמונה?", שאל לוי את המשתתפים. "הילד שאני אוחז בידי הוא אותו תינוק מהתמונה. בנצי הנשים אותו אז, גם כשלא היה נראה שום סיכוי להחיותו."

בנס גדול ההחייאה הצליחה ובננו שב לחיים". בקול נרגש הוסיף לוי: "ביום השמחה של בנצי באנו לכאן להביע את תודתנו העמוקה".

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מים אחרונים מכלי

שאלה: האם צריך ליטול 'מים אחרונים' מתוך כלי?

תשובה: חז"ל תיקנו ליטול את הידיים בסיום הסעודה מכמה טעמים: א) מצווה - לנקות את הידיים כדי להתקדש לברך את ה'. ב) חובה - מחשש לנגיעה ב'מלח סדומית' המסוכן לעיניים. ג) 'חובה' על-פי הזוהר - לתת ל'סטרא אחרא' (=צד החובה) את השפע המזערי השייך לה, כדי שלא תקטרג (ולכן החסידים מקפידים לשפוך מעט מים בלבד).

מלשון חז"ל 'נטילה' מוכח שמדובר בשפיכה מתוך כלי (הנקרא 'נטלה'). גם כדי להשפיע קדושה יש לעשות זאת מתוך כלי, כמו הכיור שבמקדש. ובוודאי שכשנותנים שפע (אפילו 'לקליפות') יש לעשות זאת בצורה מכובדת -

הזיכרונות נשארו. אורינג (משמאל) עם אורן לוי ובנו

חודשים. אמנם היה לו דופק, אבל הוא לא נשם. הפיצוץ אירע באוטובוס, והיו בו אנשים רבים שאני מכיר. תוך כדי ההחייאה אני שומע ילד זועק לעברי בהיסטריה: 'בנצי, איפה אבא שלי?'. עשיתי כל מאמץ להמשיך בהחייאה ולא לשים לב למתרחש סביבי. לצערי התינוק לא שרד".

עשר שנים חלפו מהפיגועים המחרידים בבית ישראל ובקו 2, אבל הזיכרונות לא נשכחו. "אחרי הפיגועים, כשהסתכלתי בתמונות שלי בזירה, מנשים את התינוקות, ירדו לי דמעות. לא האמנתי שזה אני. כשאתה שם, אתה שוכח הכול ומתמקד רק בהצלת חיים".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

